

Írta: Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

A Lélek által szolgálni

Tegyük meg minden szükséges dolgot, hogy érdemesen éljünk a Szentlélek társaságára.

Hálás vagyok a lehetőségért, hogy közöttetek, azok között lehetek, akiket Isten abban a megtiszteltetésben részesített, hogy a papságot viselhetik. Arra hívtak el bennünket, hogy Isten hatalmát használva szolgáljuk Mennyei Atyánk gyermekeit. Az, hogy mennyire tudunk eleget tenni e kötelességünknek, örökkévaló következményeket von maga után az általunk szolgáltakra, saját magunkra, valamint a még meg nem született generációkra nézve egyaránt.

Szentként őrzöm két olyan papságviselő emlékét, akik érdemesek voltak arra, hogy Isten Lelke társuk legyen azon munkájuk során, melyre az Úr hívta el őket. Amerikában találták rá a visszaállított evangéliumra, és ők voltak az Úr azon szolgálói, akik először beszéltek az evangéliumról két európai ősömnek.

Ezen ősök egyike egy fiatal lány volt, aki egy kis farmon élt Svájcban. A másik egy árva, fiatal férfi volt, aki Németországból érkezett bevándorlóként az Egyesült Államokba, és Missouri államban, St. Louisban élt.

Egy papságviselő mindkettőjüknek bizonyosságot tett a visszaállított evangéliumról. A lánynak egy svájci otthonában lévő kandalló mellett, a fiúnak pedig egy amerikai bérház teraszán ülve. Mindketten tudták

a Lélek által, hogy az elderek által hozott üzenet igaz.

A fiú és a lány is úgy döntött, hogy megkeresztelkedik. Ők ketten először egy poros úton találkoztak évekkel később, amikor több száz mérföldet gyalogoltak Nyugat-Amerika hegyei között. Gyaloglás közben arról a csodálatos áldásról beszélgettek, hogy Isten szolgálói e hatalmas világban rájuk találtak, sőt még csodálatosabb volt az, hogy tudták, az üzenetük igaz.

Egymásba szerettek, majd összeházasodtak. A Lélek által tett bizonyosság miatt, amit a Lélek hatása alatt szóló papságviselőktől hallottak, a papság hatalma által az örökkévalóságra összepecsételték őket. Én e fiú és lány több tízezer leszármazottjának egyike vagyok, akik áldják annak a két papságviselőnek a nevét, akik Isten Lelkét hordozták magukkal, miközben megmászták azt a svájci hegyoldalt, és mikor szólásra emelkedtek azon a St. Louis-i gyűlésen.

Ez és az ehhez hasonló több millió boldog történet világszerte megismétlődött a nemzedékek alatt, és a jövőben is így lesz. Ez a történet néhányak számára egy fiatal házitanítóról fog szólni, aki mondott néhány olyan szót, ami újra lángra lobbantotta a vágyat nagyapádban, hogy visszatérjen az egyházba. Lesznek, akiknek ez egy

pátriárkai áldás vigasztaló szavairól fognak szólni, melyek megtartották édesanyádat, amikor egy személyes tragédia szinte teljesen erőt vett rajta.

Mindegyik történetben azonban lesz valami közös: egy olyan papságviselő erejéről fognak szólni, akinek erejét felmagasztalta a Szentlélek a szolgálatra.

Így a ma esti üzenetem a következő: Tegyük meg minden szükséges dolgot, hogy érdemesen éljünk a Szentlélek társaságára, majd pedig rendíthetetlenül haladjunk előre, mert hatalmunkban lesz mindazt megtenni, amire az Úr kér minket. Ez a szolgálattal járó erő lehet, hogy lassan fog növekedni, de növekedni fog. Kis lépésenként ugyan, melyeket nehéz lesz meglátnotok, de jönni fog.

Ma este szeretnék néhány javaslatot tenni arra, hogy miként válhatunk érdemessé a Szentlélek társaságának elnyerésére a papsági szolgálatunk során. Majd pedig felhozok néhány példát a papsági szolgálatra, melyben minden biztonnyal észre fogjátok venni, hogy a szolgálatra való hatalmatok miként erősödik meg a Lélek befolyása alatt.

Nos, mindannyian tudjuk, hogy az egyházban történő konfirmációnk során kapjuk meg a Szentlélek ajándékát. A Szentlélek társasága, valamint annak az életünkben és szolgálatunkban való megnyilvánulása azonban megköveteli, hogy tegyük rendbe az életünket, különben nem leszünk érdemesek rá.

A lelki ajándékokra a parancsolatok betartásával tehetünk szert, valamint azáltal, hogy megpróbálunk feddhetetlenül élni. Ehhez arra van szükség, hogy legyen elegendő hitünk Jézus Krisztusban a bűnbánathoz, és megtisztuljunk az Ő engesztelése által. Így tehát papságviselőkként soha ne szalasszunk el egyetlen alkalmat sem,

Írország, Dublin

amikor őszinte szívvel részesülhetünk azon ígéletben, melyet a visszaállított egyház tagjainak minden úrvacsoragyűlésen felkínálnak, miszerint „Fiad nevét készek magukra venni, órá mindenkor emlékezni, és a parancsolatait betartani, melyeket nekik adott; hogy Lelke mindig velük legyen”¹.

Amennyire meg kell tisztulnunk a bűntől, hogy a Lélek velünk lehessen, olyannyira meg is kell alázkodnunk Isten előtt, hogy felismerjük ennek szükségét. A feltámadt Szabadító tanítványai a Mormon könyvében jól szemléltették ezt az alázatot.

A Szabadító éppen a szolgálatra készítette fel őket. Ők pedig letérdeltek a földre imádkozni. Így szól a feljegyzés: „És azért imádkoztak, amit a legjobban óhajtottak; és azt óhajtották, hogy adassék meg nekik a Szentlélek.”² Hozzátok hasonlóan ők is megkeresztelkedtek. A feljegyzés pedig beszámol arról, hogy a könyörgésükre adott válaszként Szentlélekkel és tűzzel teltek el.

A Szabadító hangosan imádkozva köszönte meg Atyjának, hogy megadta a Szentlelket azoknak, akiket Ő kiválasztott, mert hittek Őbenne. A Szabadító pedig azok lelki áldásáért imádkozott, akiket ezek az emberek szolgáltak. Az Úr így könyörgött Atyjához: „Atyám, imádkozom tehozád, hogy mindazoknak add meg a Szentlelket, akik hinni fognak az ő szavaikban.”³

A Szabadító alázatos szolgálóiként azért kell imádkoznunk, hogy a Szentlélek kinyilatkoztassa magát, és szolgálatunk során hozzánk és az általunk szolgáltakhoz is eljöhessen. A Jézus Krisztusba vetett mélységes hittel való, Mennyei Atyánkhoz intézett alázatos ima elengedhetetlen ahhoz, hogy érdemesek legyünk a Szentlélek társaságára.

Alázatunk és hitünk, mely elhozza a lelki ajándékokat, növekedni fog, amikor olvassuk és tanulmányozzuk a szentírásokat, valamint elmélkedünk felettük. Mindannyian hallottuk már ezeket a szavakat. Mégis mindennap csupán néhány sort vagy oldalt olvasunk a szentírásokból, és azt reméljük, hogy annyi is elég lesz.

Az olvasás, tanulmányozás és az elmélkedés azonban nem ugyanaz. A szavak olvasásával lehetnek gondolataink. Tanulmányozás által mintákat és összefüggéseket fedezhetünk fel a szentírásokban. Elmélkedés közben viszont meghívjuk a Lélek általi kinyilatkoztatást. Az elmélkedés számomra abból áll, hogy a szentírások gondos tanulmányozása után elgondolkozom, majd imádkozok azokról.

Számomra Joseph F. Smith elnök mutatott példát arra, hogy az elmélkedés miként hívhatja meg Isten fényét. Mindez a Tan és a Szövetségek 138. szakaszában került feljegyzésre. Smith elnök számos szentírást olvasott és tanulmányozott, és megpróbálta

megérteni, hogy a Szabadító engesztelésének hatása miként tud elérni azokhoz, akik anélkül haltak meg, hogy valaha is hallották volna az Ő üzenetét. Így jegyezte fel, hogy miként kapott kinyilatkoztatást: „Amint elgondolkoztam ezeken a megírt dolgokon, értelmem szemei megnyíltak, megpihent rajtam az Úr Lelke, és láttam a halottak seregeit, kicsinyeket és nagyokat is.”⁴

A bűnbánat, az ima, valamint a szentírásokról való elmélkedés elengedhetetlenek ahhoz, hogy papsági szolgálatunkban érdemesek legyünk a Lélek ajándékaira. A szolgálatra való erőnk akkor fog tovább növekedni, amikor elhívásainknak teljes hittel, a Szentlélek segítségével teszünk eleget.

Thomas S. Monson elnök ezt így fogalmazta meg számunkra: „Mit jelent... [elhívásunk] felmagasztalása? Azt jelenti, hogy megerősítjük annak méltóságát..., hogy kitágítjuk és megerősítjük, hogy más emberek szeme láttára átragyoghasson rajta a mennyek világossága. És hogyan magasztal fel valaki egy elhívást? Egyszerűen úgy, hogy elvégzi az azzal járó szolgálatot.”⁵

Hadd említsek meg két szolgálatot, melyre mindannyiunkat elhívtak. Miközben a Lélek hatása alatt végzitek ezeket, másokkal együtt ti is látni fogjátok a saját hatalmatok megerősödését és felmagasztalását.

Az Ő képviselőiként az első dolog az, hogy másokat tanítunk, és bizonyosságot teszünk Róla. Az Úr ezt a szolgálatra való hívást az ároni papságot viselő legfiatalabbakra és legtapasztalatlanabbakra is kiterjesztette. Miután leírta az ároni papságot viselők feladatait, a következőket mondta:

„De sem a tanítóknak, sem a diakónusoknak nincs felhatalmazása a keresztelésre, az úrvacsora szolgálatáértelére vagy a kézrátételre;

Mindazonáltal ők figyelmeztessenek, fejtessen ki, buzdítsanak és tanítsanak és hívjanak mindenkit, hogy jöjjön Krisztushoz.”⁶

Ezen a héten a világban lesz valahol egy diakónus, akit a kvórum-elnöke meg fog kérni arra, hogy hívja el egy gyűlésre a kvórum egyik olyan tagját, akivel még soha nem találkozott. A tizenhárom éves elnök valószínűleg nem fog olyan szavakat használni, hogy „figyelmeztess, buzdíts és taníts”. Az Úr azonban ezt várja el attól a diakónustól, akit a megmentéssel megbíztak.

A diakónusnak, akinek meg kell látogatnia a kvórumtársát, három ígéretet teszek. Az első az, hogy a Lélek segítségével mondott imád csillapítani fogja félelmedet. Másodszor, meg fogsz lepődni, mert tudni fogod, mint mondj, amikor odaérsz az otthonához, és miközben elkíséred őt az egyházba. Amit mondasz, számodra talán összevisszaságnak tűnik majd. De érezni fogd, hogy az abban a pillanatban neked adott szavakra igenis szükség volt. Harmadszor pedig, akármi is lesz a végeredmény, érezni fogod az Úr jóváhagyását, aki az elnöködön keresztül hívott el téged.

Nem tudom megígérni, hogy mekkora sikerrel fogsz járni, mivel minden ember szabadon választhatja meg, hogy miként válaszol Isten egy szolgálójának a hívására. A diakónus azonban, akihez az Úr helyett szóltál, emlékezni fog arra, hogy elmentél hozzá. Ismerek egy fiút, aki most már felnőtt férfi, de még mindig távol áll attól, hogy tevékeny legyen az egyházban, és akihez 20 évvel ezelőtt elküldtek egy diakónust, hogy meglátogassa. Ez a fiú említést tett nagyapjának erről a látogatásról. Úgy tűnt, semmi hatása nem volt az egésznek, ám ő még a diakónus nevére is emlékezett. A nagyapa megkért engem, hogy találjam meg ezt

a diakónust és köszönjem meg neki, hogy meghívta, buzdította, és tanította az unokáját. A fiú életében ez csupán egy hétköznapi volt, a nagypapa és az Úr azonban emlékeznek a fiú nevére, illetve azokra a szavakra, melyeket akkor sugalmazás által mondott.

Arra buzdítom mindannyiunkat, időseket és fiatalokat egyaránt, akiket arra kértek fel, hogy az Úr nevében beszéljenek egy gyűlésen, hogy felejtsek el az önbizalom hiányát és az alkalmatlanság érzését. Nem kell magasröptű szavakat használnunk, vagy velős gondolatokat átadnunk. A bizonyosság néhány egyszerű szava is elegendő lesz. A Lélek majd megadja nektek a szavakat, és elviszi azokat az Isten igazságát kereső, alázatos emberek szívébe. Ha mindig az Úr helyett próbálunk szólni, egy nap majd meg fogunk lepődni azon, hogy a Lélek segítségével igencsak a saját erőnkön felül figyelmeztettünk, buzdítottunk és hívtunk másokat.

A tanításra szólító elhívásunk mellett az Úr mindannyiunkat el fog

küldeni, hogy segítsünk a szükeget látóknak. Ez egy másik olyan papsági szolgálat, melyben érezni fogjuk, ahogyan a Lélek hatása megnöveli a szolgálathoz szükséges hatalmunkat. Észre fogjátok venni magatokon, hogy az emberek arcán jobban fel tudjátok ismerni a fájdalmat és az aggodalmat. Feltűnnek előttetek a kvórumotokban lévő emberek nevei és arcai, és tudni fogjátok, ha szükeget szenvednek.

A püspökök ezt minden éjjel, és minden olyan alkalommal érzik, amikor az emelvényen ülve végignéznek egyházközségük tagjain, vagy arra gondolnak, hogy ki nincs éppen ott. Megtörténhet velük akkor is, amikor egy kórház vagy idősek otthona mellett haladnak el. Sokszor hallottam ezeket a szavakat, amikor beléptem egy-egy kórházi ajtón: „Ó, tudtam én, hogy jönni fogsz.”

Nem kell aggódnunk amiatt, hogy tudni fogjuk-e, mit mondjunk vagy tegyünk, amikor odaérünk. Isten szeretete és a Szent Lélek elegendő lesz. Amikor fiatal férfi voltam, féltem attól,

Egyháztagok az általános konferenciái beszédeket fordítják Rómában.

hogy nem fogom tudni, mit tegyek vagy mondjak a szükségét szenvedő embereknek.

Egy alkalommal édesapám kórházi ágya mellett voltam. Már úgy tűnt, közel van a halálhoz. Meghallottam, hogy a folyosón a nővérek elkezdenek sugdolózni. Rövidesen Spencer W. Kimball elnök sétált be a kórterembe, és az ágy másik végénél leült velem szemben. Ezt gondoltam magamban: „Itt az esélyem, hogy tanúja legyek, egy mester miként enyhít mások fájdalomán és szenvedésén.”

Kimball elnök röviden üdvözölt, majd megkérdezte édesapámat, hogy kapott-e papsági áldást. Amikor édesapám megmondta neki, hogy már kapott, a próféta visszaült a székébe.

Vártam, hogy majd megmutatja nekem a vizsgálatra való képességeit, melyeknek úgy éreztem, híján vagyok, és nagy szükségem van rájuk. Miután úgy öt percig néztem a két férfit, ahogy csendben egymásra mosolyognak, Kimball elnök felállt, és ennyit mondott: „Henry, azt hiszem, most megyek, mielőtt nagyon kifárasztanánk.”

Azt hittem, hogy lemaradtam a leckéről, az viszont csak később jött. Az édesapámmal töltött egyik csendes pillanatban, miután már eléggé

felépiült ahhoz, hogy hazamehessen, Kimball elnök látogatásáról kezdtünk el beszélgetni. Apa halkán ezt mondta: „Az összes látogatás közül az övé emelte fel leginkább a lelkemet.”

Kimball elnök nem sok vigasztaló szót mondott, legalábbis amennyit én hallottam azokból, de vele volt az Úr Lelke, hogy vigaszt nyújtson. Most már tudom, hogy a Monson elnök által adott leckét testesítette meg: „Hogyan magasztal fel valaki egy elhívást? Egyszerűen úgy, hogy elvégzi az azzal járó szolgálatot.”

Ez mindig igaz, akár arra hívnak el, hogy a Lélek által tanítsunk, akár arra, hogy a Szentlélekkel az oldalunkon ellátogassunk az ellankadt térdű és lecsüggesztett kezű emberekhez.⁷ Így papsági szolgálatunk megerősödik, az emberek áldottak lesznek, a mennyei fény pedig felragyog. A menny sugarai a mi életünket és az általunk szolgált emberek életét majd egyaránt beárnyozzák. Lehet, hogy fáradtak leszünk. Lehet, hogy a személyes és a családi gondjainkat nem tudjuk elkerülni. Mindazonáltal egy bátorítással teljes áldás vár mindazokra, akik a Lélek befolyása alatt szolgálnak.

George Q. Cannon elnöknek az évek során papsági szolgálata közben eléggé kijutott a bánatból,

ellenszegülésből és megpróbáltatásból. De megtapasztalta a Szentlélek társaságát a nehéz időkben és a kemény szolgálatok során is. Ez az ígéret számunkra, miközben eleget teszünk papsági szolgálatunknak az egyházban és a családjukban. Számomra ez az ígéret akkor vált igazzá, amikor éreztem a Lelket papsági szolgálatom során. „Amikor elménket sötétség tölti el, tudhatjuk, hogy nincs velünk az Istennek Lelke. [...] Amikor azonban Isten Lelke tölt el bennünket, akkor a körülményeinktől függetlenül az öröm, a béke és boldogság tölt el, mivel ez az öröm és a derű lelke. Az Úr a Szentlélek ajándékát adta nekünk. Kiváltságunk, hogy a Szentlélek bennünk lakozhat, hogy általa reggeltől estig és estétől reggelig velünk legyen annak öröme, világossága és kinyilatkoztatása.”⁸

Törekedhetünk arra, hogy velünk legyen a boldogság és öröm ezen áldása, amikor szükségünk van rá hithű papsági szolgálatunk nehezebb időszakaiban.

Bizonyágomat teszem arról, hogy Isten prófétái jóvendölés által hívott el minket. Ez Jézus Krisztus igaz egyháza, melyet Joseph Smith próféta által állított vissza. Isten él, és minden imánkat meghallgatja. Jézus a feltámadott Krisztus és a mi Szabadítónk. E dolgok igazságát a Szentlélek hatalma által tudhatjátok, melyet papsági szolgálatotok során nyertek el. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 20:77.
2. 3 Nefi 19:9.
3. 3 Nefi 19:21.
4. Tan és a szövetségek 138:11.
5. Thomas S. Monson, „Priesthood Power,” *Liahona*, Jan. 2000, 60.
6. Tan és a szövetségek 20:58–59.
7. Lásd Tan és a szövetségek 81:5.
8. George Q. Cannon, in Brian H. Stuy, comp., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 vols. (1987–92), 4:137.